

Capitolul 4, versetele 1 și 2: Astfel dar, fiindcă Hristos a pățimit în trup, înarmați-vă și voi cu același fel de gândire. Căci Cel ce a pățimit în trup, a sfârșit-o cu păcatul, pentru ca, în vremea care-i mai rămâne de trăit în trup, să nu mai trăiască după poftele oamenilor, ci după voia lui Dumnezeu.

În primele șapte versete ale acestui capitol, apostolul vorbește în continuare despre principiile generale de guvernare ale lui Dumnezeu. Capitolul 3 s-a încheiat cu glorificarea lui Hristos Isus. Totul Îi este supus, și El este gata să judece vii și morții. Acesta este un motiv pentru noi să trăim despărțiți de lume și principiile ei. Căci cu toate că Domnul este glorificat, lumea încă Îl mai respinge, și oricine este unit cu El va fi respins de lume.

Care este principiul de viață al lumii? Este facerea voii proprii, adică voia omului vechi. Din cauză că inima omului este stricată, aceasta înseamnă facerea poftelor și plăcerilor inimii stricate (Marcu 7, 21-23, versetul 2).

Este datoria creaturii, să facă voia lui Dumnezeu. Toate lucrurile au fost create pentru El (Coloseni 1, 16). De aceea este clar, că creatura are obligația să slujească Creatorului ei. Acesta este (pentru orice minte clară) marele principiu care domină în relațiile dintre Creator și creatură. De aceea este și etalonul, după care se apreciază dacă ceva este păcat, sau nu este: »Oricine face păcat, face și fărădelege; și păcatul este fărădelege« (1 Ioan 3, 4). Tot ce face omul, fără să țină seama că Dumnezeu are autoritate asupra lui, este păcat. Deoarece omul care nu s-a întors la Dumnezeu face numai propria lui voie, aceasta înseamnă, că tot ce face el este păcat. De aceea Cuvântul lui Dumnezeu spune: »Toate întocmirile gândurilor din inima lui sunt îndreptate în fiecare zi numai spre rău« (Geneza 6, 5). Și tot așa: »Nu este niciunul care să facă binele, niciunul măcar« (Romani 3, 12).

Domnul Isus a venit să nimicească păcatul, să-l desființeze prin jertfa Lui Însuși (Evrei 9, 26). Pe pământul cel nou și în cerul nou aceasta va fi în chip desăvârșit așa. Atunci păcatul va fi luat din lume (Ioan 1, 29). Atunci nu va mai exista nimic care să se împotrivescă lui Dumnezeu, așa că Dumnezeu va putea locui la oameni (2 Petru 3, 13; Apocalipsa 21, 3). Acum nu este așa. Dar fundamentul a fost pus la cruce. Pe baza sângelui Lui prețios, cândva cerul și pământul, toate lucrurile, vor fi împăcate cu Dumnezeu. Dar numai noi, credincioșii, suntem *deja acum* împăcați, adică am fost aduși în relația adevărată cu Dumnezeu (Coloseni 1, 19-21). De aceea se spune tesalonicenilor, că ei s-au întors de la idoli la Dumnezeu, »ca să slujească Dumnezeului viu și adevărat«. Am văzut, că prin nașterea din nou, Duhul Sfânt ne-a pus deoparte spre ascultarea lui Isus Hristos, adică, la ascultarea pe care El a arătat-o în viața Sa pe pământ (capitolul 1, 2).

Omul născut din nou are deci un cu totul alt principiu de viață decât are omul lumii acesteia. El slujește lui Dumnezeu într-o lume care își slujește sie însuși și poftelor inimii lui stricate. El va trebui deci să înoate totdeauna împotriva curentului. De aceea lumea îl va urî și îl va prigoni, deoarece el nu numai că nu face ce face ea (versetul 4), ci prin faptele lui el condamnă lumea. Orice om are conștiință, care îl acuză, când face anumite lucruri; și oricine face răul, urăște lumina (Ioan 3, 20).

Cu cât un copil al lui Dumnezeu trăiește mai mult în concordanță cu poziția lui, adică, ascultă de Dumnezeu și Tatăl lui, cu atât lupta va fi mai înverșunată. De aceea el trebuie să se înarmeze cu cele mai grele arme, care se găsesc (Psalmul 144, 1; Psalmul 78, 9). Cuvântul grecesc „hoplisasthe”, care a fost tradus prin: »înarmați-vă cu ...«, a fost folosit pentru un soldat grec, care și-a îmbrăcat armătura și și-a luat armele. În mod deosebit s-a folosit pentru un soldat prevăzut cu arme grele, în opoziție cu unul înarmat cu arme ușoare.

Cuvântul grecesc „ennoian” (gândire) se întâlnește numai aici și în Evrei 4, 12, unde s-a tradus cu „simțirile”. Septuaginta îl folosește și în Proverbe, de exemplu Proverbe 2, 11, tradus în românește cu „priceperea”.

Deci noi trebuie să ne înarmăm cu felul de gândire al Domnului Isus. Ca întotdeauna (vezi introducerea), apostolul ne prezintă pe Domnul ca marele nostru model. El se

leagă de capitolul 3 versetul 18, unde am văzut, că Hristos a suferit pentru păcătoși, pentru noi, și a murit.

Da, ce suferințe a îndurat Domnul. Când a venit pe pământ, nu a fost loc pentru El în casa de poposire. Abia S-a născut, și a trebuit să fugă în Egipt, deoarece Irod căuta să-L omoare. După întoarcerea Lui, din cauza unui alt Irod a trebuit să locuiască în Nazaret și nu în Ierusalim, »orașul Marelui Împărat«. În timp ce S-a prezentat în public, rudele Lui au căutat să-L prindă, »căci ziceau: „Și-a ieșit din minți”« (Marcu 3, 21). Concetățenii Lui, în mijlocul cărora a crescut, au vrut să-L omoare (Luca 4, 29). El a trebuit să îndure împotrivirea din partea păcătoșilor (Evrei 12, 3). La dragostea Lui au răspuns cu vrăjmășie și dragostea Lui au răsplătit-o cu ură (Psalmul 109, 2-5). Un ucenic L-a trădat, un altul s-a lepădat de El cu jurământ: toți L-au părăsit.

Marele preot, instaurat de El Însuși, pentru ca acesta să obțină har de la El pentru păcătoși, a dispus să-L prindă și pe baza mărturisirii Lui, cu privire la cine era El, L-a condamnat la moarte. Pilat, care a obținut autoritatea de la El (Geneza 9, 6), ca prin aceasta dreptatea să fie păstrată, a dispus crucificarea Lui, cu toate că a mărturisit, că El era nevinovat.

Robii marelui preot și soldații lui Pilat L-au batjocorit și L-au maltratat. L-au scuipat în față. Tălharii, crucificați împreună cu El, Îl batjocureau. Cei adunați în jurul Lui își băteau joc de El, făcând din teama sufletului Lui tema batjocurilor lor. Când a strigat: »Dumnezeu Meu, Dumnezeu Meu, pentru ce M-ai părăsit?«, au răstălmăcit intenționat cuvintele Lui și au strigat: »Lasă, să vedem dacă va veni Ilie să-L mântuiască!«

Și pe când atârna pe cruce și toată lumea, în toate nuanțele ei, sub călăuzirea lui satana și a tuturor forțelor întinericului L-au înconjurat, Dumnezeu a pus peste El toate păcatele noastre și L-a făcut păcat (2 Corinteni 5, 21). Ce a însemnat aceasta pentru sufletul lui Sfânt, când a trebuit să poarte miliardele de păcate (capitolul 2, 24), să fie făcut păcat, ca și cum El ar fi avut o natură păcătoasă, ca și noi, ca și cum El ar fi fost izvorul tuturor păcatelor, pe care noi le-am făcut. Simțim ceva din aceasta, atunci când El plânge: »M-au ajuns pedepsele pentru nelegiuirile Mele, și nu le mai pot suferi vederea. Sunt mai multe decât perii capului Meu, și Mi se moaie inima« (Psalmul 40, 12).

Dumnezeu L-a părăsit în acest moment. El a trebuit să strige: »Pentru ce M-ai părăsit?« Atunci L-a lovit sabia dreptății lui Dumnezeu. El a trebuit să spună: »M-ai adus în țărâna morții« (Psalmul 22, 1 și 15; Zaharia 13, 7). Părea ca și cum Dumnezeu a trecut de partea lumii, care L-a omorât, de partea lui satana, care s-a năpustit asupra Lui cu toată răutatea și puterea. Ce suferințe!

Toate acestea le-a făcut pentru mine! El este »Fiul lui Dumnezeu, care M-a iubit și S-a dat pe Sine Însuși pentru mine« (Galateni 2, 20). Ce motiv pentru inima mea, ca să-I închin toată viața mea, să fiu despărțit de lumea care I-a făcut toate acestea!

Apostolul Pavel merge, ca întotdeauna, până la rădăcină, atunci când aplică moartea lui Hristos la noi și din aceasta trage concluzia, că noi am murit față de păcat (Romani 6). Apostolul Petru nu merge așa de departe. El rămâne la rezultatul practic, la datoria care rezultă din moartea lui Hristos, ca o realitate în domeniul spiritual, ca noi să nu mai slujim păcatului, ci să umblăm ca oameni neprihăniți, conform modelului lui Hristos. Ambii apostoli scriu cu aceeași intenție. Petru nu ne prezintă atât de mult suferința lui Hristos, ca să ne amintească că El a îndurat-o pentru noi, ci el vrea mai multă să ne atragă atenția la un alt aspect, cum a mers El pe drumul Său în ascultare. El a venit pe pământ să facă voia lui Dumnezeu (Evrei 10, 7). Tot ce a făcut El era voia lui Dumnezeu. El putea spune, că El totdeauna a făcut ce era plăcut Tatălui. Măncarea Lui era să facă voia Aceluia care L-a trimis. Domnul nu a cedat niciodată lumii, niciodată El nu a cedat păcatului. Satana a folosit toată viclenia și toată puterea lui, ca să-L depărteze de pe drumul ascultării. Dar nu i-a reușit. Domnul a suferit mai bine foamea, decât să mănânce, dacă Tatăl nu i-a dat mâncare (Matei 4, 2-4). Da, El a îndurat mai bine toate suferințele, de care a avut parte la cruce, El a murit mai degrabă încărcat cu păcatele noastre sub judecata unui Dumnezeu sfânt și drept, decât să nu facă voia lui Dumnezeu. Când satana I-a pus înaintea ochilor, în grădina Ghetsimani,

toate suferințele de care va avea parte pe Golgota – suferințe, care au fost așa de îngrozitoare, că la privirea lor L-au făcut să se roage »cu strigăte și cu lacrimi«, iar sudoarea Sa a devenit ca niște picături mari de sânge – El a zis: »Nu voia Mea, ci voia Ta să se facă!«

Dar acum Domnul se odihnește față de păcat, sau a terminat-o cu păcatul, așa cum se mai poate traduce. Nici satana, nici păcatul și nici lumea nu mai pot veni la El, căci prin moartea Sa Domnul a părăsit această scenă a luptei.

Cu toate că noi mai suntem în lume, și pentru noi este valabil principiul: »Cine a suferit în trup, a sfârșit-o cu păcatul.« Când Domnul Isus a fost pe pământ, păcatul nu a găsit în El niciun punct de atac. În El nu a fost niciun păcat (1 Ioan 3, 5). El a fost ispitit în toate privințele, ca și noi, dar fără păcat (Evrei 4, 15)¹. Deoarece noi avem păcatul locuind în noi, acest principiu este abstract pentru noi, adică, influențele nu sunt luate în considerație.

Realizarea practică va avea loc la noi totdeauna numai parțial, chiar și în ce privește timpul, căci noi nu suntem totdeauna la fel.

Și cu toate acestea și noi am terminat-o cu păcatul, dacă prin credință primim moartea lui Hristos pentru noi. Noi mai trăim în lume și cu toate acestea viața noastră este în adevăratul sens al cuvântului în afara lumii. Noi aparținem unei cu totul altei lumi, și viața noastră este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu. Primirea lucrării lui Hristos are ca urmare o schimbare totală a poziției noastre. Noi nu mai putem trăi în trup după poftele omului, ci numai potrivit cu voia lui Dumnezeu. Dar aceasta va însemna suferință în trup, opoziție din partea păcătoșilor care ne înconjoară, așa cum a fost odinioară pentru Hristos.

Este clar, că aici este vorba de suferințele din cauza neprihănirii, ca aproape totdeauna în această scrisoare (capitolul 2, 19, capitolul 3, 17). Dacă fac loc păcatului, nu voi suferi. Aceasta este voința firii, a omului vechi. Ea dorește să facă poftele omului și se teme de suferințe. Dar dacă prin har facem voia lui Dumnezeu, coste cât ar costa, nu vom păcătui. Este suferința în trup, și aceasta desparte de păcat. Cine se împotrivesc păcatului, acela suferă; el judecă, urăște și se împotrivesc voii firii (carnii) și suferă, dar nu păcătuiește. Dacă sunt *mulțumit* să sufăr, atunci voința mea nu este activă; practic păcatul nu este prezent. Omul nu voiește să suferă. Este harul, care în armonie cu chipul și sentimentele lui Hristos lucrează în omul nou, și noi suntem eliberați de acțiunea omului vechi. El nu va mai acționa atunci. Avem liniște din partea lui, am terminat-o cu el.

Aceasta este starea normală a creștinului, dacă inima se odihnește în El, care a luat pentru el asupra Sa cele mai mari suferințe. Dacă inima nu mai privește la El, se va speria de suferințe. Voința va lăsa să iasă la iveală acțiuni carnale, iar după aceea va urma păcatul.

Repet, adevărul este prezentat aici abstract. Același lucru găsim în epistola întâia a lui Ioan, care niciodată nu ia în considerație influențele secundare care iau naștere din influența contrară a firii sau a altor obstacole. Este deosebit de important că adevărurile Scripturii – adevărul moral desăvârșit – ne-au fost date în felul acesta, după adevărul și natura lor, neschimbate prin lucrurile care le influențează exercitarea lor practică de către noi. Le putem cunoaște acum în adevărata lor formă și duhul nostru este înviorat prin aceasta. În afară de aceasta putem să vedem și să judecăm devierile noastre și diminuările din partea noastră în practicarea lor.

Se pune întrebarea, dacă aici „firea” („carnea”) reprezintă starea naturală a omului ca creatură, sau natura păcătoasă a omului vechi. Eu cred, că apostolul și în general Scriptura nu face această diferențiere severă, cu toate că aceste noțiuni de diferențiază clar. Despre Domnul se spune, că El a fost părtași trupului și sângelui, dar și că El a venit într-o fire asemănătoare cu a păcatului (Evrei 2, 14; Romani 8, 3). Starea naturală a omului este „în carne”. Pentru omul căzut, aceasta înseamnă totodată că viața lui este caracterizată de păcat, și Dumnezeu îl vede ca fiind păcătos. La Domnul,

¹ Nu „fără să păcătuiească” – așa cum stă scris în multe traduceri – ci „fără păcat”. În El nu locuia păcatul, așa cum locuiește în noi, prin care satana putea să lucreze. Ispita a venit la El numai din exterior și nu a putut pătrunde în El.

desigur, aceasta nu a fost așa, căci în El nu a fost niciun păcat. Tot așa este și la omul născut din nou, eliberat. El *a fost* în carne. Dar Dumnezeu nu-l mai vede acum caracterizat de natura păcătoasă a omului căzut (Romani 7, 3). Poziția lui este caracterizată de Duhul Sfânt care locuiește în el (Romani 8, 9).

Capitolul 4 versetele 3-5; Ajunge, în adevăr, că în trecut ați făcut voia Neamurilor, și ați trăit în desfrânări, în poftă, în beții, în ospete, în chefuri și în slujiri idolești neîngăduite. De aceea se miră ei că nu alergați împreună cu ei la același potop de desfrâu, și vă batjocoresc. Dar au să dea socoteală înaintea Celui ce este gata să judece viii și morții.

Remarcă

1. »trecut«: grecește „pareleluthos” = participiul perfect al unui verb „a trece, a termina, a descrește, a scădea”. Aici înseamnă și că timpul a trecut și s-a încheiat.
2. »voia«; și = „intenția”
3. »neîngăduite«: grecește „athemitois” se întâlnește în Noul Testament numai aici și în Faptele Apostolilor 10, 28 („nu este îngăduit”). Textual înseamnă: „împotriva legii și împotriva dreptății”. Este deci vorba de lucruri, care au fost interzise chiar de legea romană.
4. »desfrânări«: „asotia” = „soteria” („salvare, eliberare, păzire”) cu alpha privativum („a=”), prin care este negat. Cuvântul se întâlnește aici și în Luca 15, 13; Efeseni 5, 18; Tit 1, 6. Cu referire la o persoană înseamnă: „incorigibil, abandonat (fără speranță)”.

Nu există niciun dubiu, că aceste lucruri caracterizau națiunile (Romani 1, 21-31). Dar pentru iudei, care erau în legătură cu Iehova, era mult mai zguduitor. Așa cum au fost înaintașii lor, tot așa au fost și iudeii din timpul acela, care trăiau împrăștiati, căci ei erau departe de ochii vigilenți din Palestina. Dumnezeu și judecata Sa au fost excluse – chiar dacă au făcut-o cu o conștiință rea – și s-a introdus chiar slujirea la idoli. Credincioșii știau acum, că ei nu au fost mai buni decât națiunile.

Dar acest timp s-a încheiat atunci când prin har au fost treziți la neprihănire. Ei au făcut voia neamurilor în cel mai înalt grad. Acum voia lui Dumnezeu trebuia să fie firul călăuzitor al vieții lor.

Până acum au slujit domnului aspru al poftelor națiunilor. Setea de bogăție, onoare, lux, desfrânare, exces, etc. este o slujbă aspră. Cine este prins în unul din aceste lucruri, va deveni în curând în mod obișnuit sclavul și altor lucruri. Sfârșitul este deseori distrugerea sănătății, și totdeauna o inimă nemulțumită.

În limba greacă pentru „voia” lui Dumnezeu nu se folosește același cuvânt ca și pentru voia” națiunilor. Și ce diferență este între cele două! Facerea voii lui Dumnezeu înseamnă totdeauna libertate și bucurie (Luca 1, 74). În voia lumii este inclus totdeauna sentimentul insatisfacției: »... îngreuiate de păcate și frământate de felurite poftă ..., care învață întotdeauna și nu pot ajunge niciodată la deplina cunoștință a adevărului« (2 Timotei 3, 6).

Cei necredincioși nu înțeleg această schimbare la cei credincioși. Omul natural (firesc) nu poate înțelege lucrurile duhovnicești (1 Corinteni 2, 14). Ei nu numai că le consideră neobișnuite, ci sunt *străine* pentru ei, adică, ei le consideră nepotrivite pentru natura omenească. Ce înțeleg ei despre viața nouă, pe care noi am primit-o prin nașterea din nou? Ei nu pot înțelege că un om născut din nou nu are nicio dorință după aceste lucruri, atâta timp cât el este în părtășie cu Domnul.

Primul lucru pe care ei îl fac este, să ne aducă pe noi înapoi. Solomon a atenționat deja pe fiul său în privința aceasta (Proverbele 1, 10-19). Dar dacă aceasta nu le reușește, urmează dușmănia vădită. Umblarea celor credincioși îi condamnă pe cei necredincioși. Ei urăsc binele (Romani 1, 32). Ei încep să batjocorescă, pentru că nu înțeleg. Ei vorbesc de rău, cu toate că știu, că nu este adevărat (Romani 2, 15). Ei le atribuie lucruri ascunse, rele și îi învinuiesc de fățarnicie.

Dar va veni ziua când vor trebui să dea socoteală de vorbele și de faptele lor. Judecătorul este gata să facă judecata (Romani 2, 16; Romani 14, 10; 2 Corinteni 5, 10; Apocalipsa 20, 12). Dacă astăzi încă nu va veni, atunci este numai pentru că Dumnezeu este îndurător, și oferă ocazia oamenilor pierduți, să se pocăiască, ca să nu meargă în pierzarea veșnică (2 Petru 3, 9).

Tatăl a dat toată judecata Fiului (Ioan 5, 22). El, Cel lepădat de lume, va judeca lumea aceasta și pe fiecare, care nu-L primește. Pentru aceasta Dumnezeu a dat dovada, că a înviat pe Domnul Isus dintre cei morți (Faptele Apostolilor 17, 31). Așa cum apostolul Pavel a dezvăluit aceasta conducătorilor înțelepciunii lumii în centrul lor din Atena, tot așa apostolul Petru a vestit sutașului roman din Cezarea, reprezentantul puterii mondiale (Faptele Apostolilor 10, 42).

Iudeii cunoșteau judecata celor vii, căci ei erau – în orice caz până la captivitatea babiloniană – punctul central al guvernării lui Dumnezeu pe pământ. Solomon ședea pe Tronul lui Iehova în Ierusalim (1 Cronici 29, 23). Iudeii au fost deseori executorii judecăților lui Dumnezeu asupra celor vii, de exemplu, atunci când au luat în stăpânire țara Canaan (Deuteronom 9, 5).

Dar când Israel și Iuda s-au îndepărtat de Domnul, așa că El a trebuit să-i dea în mâna dușmanilor lor și să-i alunge din țară, slava Domnului a părăsit Ierusalimul (Ezechiel 1, 11). El, Cel care este numit Domnul întregului pământ (Iosua 3, 11), este numit de Daniel Dumnezeuul cerului (Daniel 2, 37), Cel care a dat Capului Împărăției putere asupra pământului, această împărăție fiind prima care s-a ridicat împotriva Lui (Geneza 10, 10; 11, 1-9).

Guvernarea lui Dumnezeu nu mai este acum vizibilă, ci ea are loc în ascuns. Cu toate că principiile acestei guvernări rămân neschimbate, și așa sunt și acum (capitolul 3, 10), Dumnezeu se revelează lumii ca Dumnezeu-Mântuitorul (1 Timotei 2, 3-4). El oferă har și nu face judecata.

Aceasta înseamnă că răul momentan nu este pedepsit, da, câteodată nu este deloc pedepsit în această viață pe pământ. Aceasta înseamnă și că cei credincioși, care Îi slujesc, vor trebui să sufere din partea lumii.

Dar cândva orice rău va trebui judecat (1 Corinteni 4, 5; 2 Corinteni 5, 10; Evrei 9, 27). Așa a fost și în Vechiul Testament. Nu numai că orice faptă va fi judecată sub aspectul domniei lui Dumnezeu asupra pământului, ci totodată și cu privire la relația veșnică a Creatorului cu creatura Sa, cu omul. Faptul că Dumnezeu se descopere acum în har și nu pedepsește fiecare faptă rea, și că acum El S-a revelat pe deplin în Fiul, în mod necesar acum accentul trebuie să se pună pe judecata finală, judecata celor morți.

Judecata celor vii o va face Domnul când va veni în Împărăția Sa (Matei 25, 31), judecata celor morți (Apocalipsa 20, 11) o va face scurt timp înainte de a da Împărăția în mâinile lui Dumnezeu, Tatăl, și de începerea stării veșnice (1 Corinteni 15, 24). Expresia »viii și morții« se mai întâlnește, în afară de acest loc, și în Faptele Apostolilor 10, 42 și 2 Timotei 4, 1 în legătură cu judecata. În Romani 14, 9 se mai spune: »ca să aibă stăpânire și peste cei morți și peste cei vii«.

Capitolul 4 versetul 6: Căci tocmai în vederea aceasta a fost vestită Evanghelia și celor morți, pentru ca să fie judecați ca oameni în trup, dar să trăiască după Dumnezeu, în duh.

Având în vedere această judecată, s-a vestit odinioară oamenilor vestea bună. Lui Avraam i s-au dat făgăduințe (Galateni 3, 18). Credincioșilor evrei li se scrie, că părinților li s-a vestit vestea bună (Evrei 4, 2). Da, Dumnezeu a avut o veste bună începând de la căderea în păcat, care proteja înaintea judecății și dădea viața. Scriptura numește aceasta Evanghelia veșnică (Apocalipsa 14, 6-7).

Credința a primit această veste bună, atât la început, cât și mai târziu, când ea a fost extinsă, când harul s-a descoperit tot mai mult, până în momentul când moartea, învierea și glorificarea lui Hristos a dat vestei bune mărimea ei deplină.

Cine nu a primit-o, a rămas responsabil înaintea lui Dumnezeu și va fi judecat în curând. Cine a primit-o, s-a condamnat pe sine însuși deja acum, recunoscând că el a meritat judecata lui Dumnezeu, și el a fost condamnat de lume: el a trebuit să sufere în trup și să fie batjocorit. Dar el a primit și viața nouă de la Dumnezeu, o viață spirituală, așa că acum el trăiește în duh potrivit cu voia lui Dumnezeu.

Scriptura nu spune că vestea bună a fost vestită tuturor. Aici nu se spune „morților”, ci »celor morți«. Aici nu este vorba, dacă toți au auzit-o.

În ultima parte a versetului 6 nu se spune: „... sau să trăiască după Dumnezeu, în duh”, ci: »dar ...«. De aceea nu pot să înțeleg explicația care spune, că prima parte (judecata) este partea aceluia care nu primesc Evanghelia, și partea a doua (viața) este partea celor care primesc Evanghelia. Din versetul întreg și din context (versetele 1-6), după părerea mea, ar trebui să deducem că atât judecata omului în trup, cât și viața după Dumnezeu, în duh, este partea celor care primesc vestea bună. Pentru aceasta le-a fost ea vestită.

Oricărui cititor treaz, care gândește, îi este clar, că nu este corect gândul, că această veste bună a fost vestită acestor morți, pe când ei erau deja morți. Cum se poate la cei morți »să fie judecați ca oameni în trup« și »să trăiască după Dumnezeu, în duh«? Ei nu mai sunt în trup! Scriptura folosește această expresie numai pentru oamenii care trăiesc pe pământ.

Vestea bună le-a fost vestită, atunci când erau pe pământ, așa cum de exemplu Evrei 4, 2 arată foarte clar. Învățătura că după moarte se mai oferă ocazia să primești Evanghelia este în totală contradicție cu expunerea Cuvântului lui Dumnezeu.

Ce citim în acest verset nu este același lucru cu ce este scris în capitolul 3, versetul 19. Noe a fost predicatorul neprihănirii (2 Petru 2, 5). El a predicat judecata, dar nu a vestit vestea bună. Scriptura folosește cuvinte diferite în capitolul 3, 19 și capitolul 4, 6.